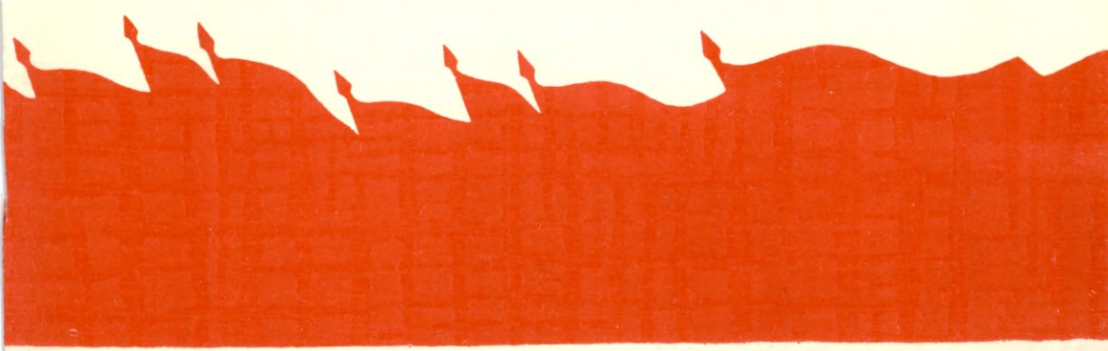

21 -

STATUTTER FOR SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND (M-L)

**OG ANDRE VIKTIGE
VEDTAK FRA
SUF(m-l)s 6. LANDSMØTE**

STATUTTER FOR SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND (M-L)

**OG ANDRE VIKTIGE
VEDTAK FRA
SUF(m-l)s 6.LANDSMØTE**

**UTGITT AV
SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND
(MARXIST-LENINISTENE)**

Første opplag 1969 : 5000

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

INNHold

FORORD	s. 4
STATUTTER FOR SUF(m-l)	s. 7
Politisk program.....	s. 7
Vedtekter.....	s. 13
SUF(m-l)s HOVEDOPPGAVER	s. 19
Om studiene i SUF(m-l).....	s. 19
Om SUF(m-l)s PROPAGANDA OG AGITASJON.....	s. 21
FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE ARBEIDERPARTIET	s. 25
SOLIDARITET MED FOLKETS KINA	s. 28
Uttalelse på SUF(m-l)s 6. landsmøte.....	s. 28
Hilsningsadresse til KKP fra SUF(m-l)s 6. landsmøte.....	s. 29
Til KKP's sentralkomite i anledning 20-årsjubileet for grunnleggelsen av Folkerepublikken Kina fra SUF(m-l)s sentralkomite.....	s. 30
TIL KAMP MOT NORDØK	s. 31

FORORD

Den alminnelige tendensen i verden i dag er fortsatt slik som formann Mao har skildret den:

For hver dag som går råtner fienden mer og mer opp, mens tingene dag for dag går bedre for oss.

Dette revolusjonære oppsvinget gjør seg også gjeldende i Norge. Sjølsagt må den norske, kommunistiske bevegelsen være forberedt på å møte motgang, ettersom klassekampen utvikler seg i flo og ebbe. Men i dag ser vi at den griper om seg og har kraftig oppsving.

I denne situasjonen må grunnlaget legges for å kunne motstå motgang, men også for å kunne utnytte framgang i framtida, slik at den norske arbeiderklassen kan bli i stand til å rette hovedstøtet mot kapitalen gjennom den sosialistiske revolusjonen og opprettelsen av det proletariats diktatur.

SUF (m-l) s landsmøter i 1967 og 1968 har vært milepæler på det revolusjonære oppsvingets vei. De vedtaka som blei fatta der, summerte opp utviklinga og staka opp retningslinjene framover. Høsten 1968 kom den første samla utgaven av disse vedtaka i ei brosjyre med tittelen »Politisk plattform og andre viktige vedtak fra SUF's 4. og 5. landsmøte». Etter vedtak fra SUF (m-l)'s Sentralkomite foreligger nå samlinga av vedtak fra SUF (m-l)'s 6. landsmøte som blei holdt høsten 1969.

På det tidspunkt da dette skrives (oktober 1969) står SUF (m-l) fram som den eneste landsomfattende marxist-leninistiske organisasjon i Norge. Disse dokumentene er såleis av spesiell interesse, ettersom de i stor grad kan sies å være representative for hele m-l-bevegelsen i Norge.

SUF (m-l) trådte ikke inn på den norske politiske arenaen som noen fullt ferdig revolusjonær, proletarisk organisasjon. Da SUF blei starta i 1963, som ungdomsorganisasjonen til det venstresosialdemokratiske SF, var det en småborgerlig-pasifistisk og knapt nok sosialistisk organisasjon. Det marxist-leninistiske SUF oppsto først gjennom langvarige og harde kamper. Det eksisterte hele tida et revolusjonært, marxistisk-leninistisk mindretall som bekjempa det småborgerlige, antikommunistiske sentret. Gjennom disse kampene klarte de revolusjonære marxist-leninistene å vinne flertallet for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, og gjennomføre en splittelse med de elementene som absolutt ikke kunne brukes.

I den siste landsmøteperioden, fra høsten -68 til høsten -69, nådde denne kampen sitt foreløpige høydepunkt. SUF, som framsto som fullstendig konsolidert, med marxist-leninistene som kjerne, tok kampen opp med den feilaktige ideologi og praksis som hersket i SF: Det nødvendige resultat av dette var at SF-ledelsen ekskluderte SUF og det revolusjonære mindretallet i partiet. SF-ledelsens hensikt med dette var å knekke SUF og dermed å demoralisere og knuse den revolusjonære bevegelsen. Men det siste årets hendinger viser at dette på ingen måte lyktes. SF-ledelsens bestrebelser har bare vist seg å være det som Mao beskriver når han sier **»å løfte på en stor stein bare for å slippe den på egne føtter»**, og han fortsetter: **»Til sjuende og sist bidrar deres forfølgelse av de revolusjonære folk bare til å framskynde folkerevolusjonene i et bredere og sterkere omfang»**. SUF har kommet styrket ut av denne kampen, og konsolidert seg på marxismen-leninismens grunn.

Vedtaka fra SUF (m-l)'s 6. landsmøte understreker og bygger opp om framgangen. Det er verdt å merke seg at de politiske vedtaka som blei fatta på landsmøtet var fullstendig enstemmige og uten avholdende stemmer.

Til innholdet i dette heftet:

SUF (m-l)'s **statutter** er uttrykk for SUF (m-l)'s utvikling og et viktig våpen til løsninga av de store politiske oppgavene den revolusjonære bevegelsen står overfor.

Programmet er for første gang stilt på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunn. Analysen tar utgangspunkt i grundige studier i proletariatets revolusjonære teori. Med den som rettesnor og gjennom større og viktige erfaringer fra den norske klassekampen, er det at programmet har blitt styrka.

Vedtektene slår for første gang fast at SUF (m-l) har den demokratiske sentralismen som sitt organisasjonsprinsipp.

Vedtakene om hovedoppgavene slår for første gang fast at *studiene av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning* er SUF (m-l)'s hovedoppgave og at den eksterne hovedoppgaven er *propaganda og agitasjon*. Dette er vedtak som markerer en ny stil i arbeidet for de revolusjonære i Norge, og er i seg sjøl klare tegn på den store framgangen som den marxist-leninistiske bevegelsen har hatt.

Til kamp for det marxist-leninistiske partiet trekker opp strategien for å bygge et virkelig kommunistisk arbeiderparti i Norge. Dette vedtaket er av overmåte stor betydning for alle revolusjonære mennesker i dette landet.

Vedtakene som manifesterer **solidaritet med folkets Kina** peker klart på at de revisjonistiske sosialimperialistene i Kreml og USA-imperialismen i fellesskap forbereder krig mot folkets Kina. Vedtakene slår fast at det derfor er nødvendig at alle progressive krefter solidariserer seg med det revolusjonære kinesiske folket mot krigshisserne. Samtidig blir det slått fast at når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, så er det som formann Mao sier at **»det fins bare**

to muligheter: den ene består i at krigen vil føre til revolusjon, og den andre i at revolusjonen vil forhindre krigen.»

Til kamp mot Nordøk tar opp kampen i Norge på et konkret område, nemlig kampen mot det »nordiske fellesmarkedet». I seinere utgaver av dette heftet vil det komme flere slike dokumenter. Når det gjelder arbeidet med denne typen programmatisk materiale, står vi fortsatt ved begynnelsen, og det er årsaken til at det kan virke lite og tynt. Allerede i neste utgave, som kommer i 1970, vil det bli supplert med ytterligere dokumenter.

SLUTT OPP OM KAMPEN FOR ARBEIDERKLASSENS MARXIST-LENINISTISKE KOMMUNISTPARTI!

SETT MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER.

For Sentralkomiteen,
Pål Steigan.

STUDIEOPPLEGG

Fordi vi anser disse dokumentene som viktige for utviklinga av den marxist-leninistiske bevegelsen i Norge, vil vi utarbeide studieopplegg på dem. De kan bestilles fra SOR, Observatoriegata 12, Oslo 1.

STATUTTER FOR SUF (m-l)

VEDTATT PÅ SUF (m-l)s 6. LANDSMØTE.

FØRSTE KAPITTEL. POLITISK PROGRAM.

I. ALLMENN POLITISK LINJE KLASSEGRUNNLAG OG MÅLSETTING.

SUF(m-l) er det norske proletariatets kommunistiske ungdomsforbund, som arbeider for å styrte monopolkapitalens diktatur gjennom en proletarisk sosialistisk revolusjon og opprette og konsolidere sosialismen under proletariatets diktatur med det kommunistiske samfunn som endelig mål. Dette er i samsvar med de virkelige interessene til arbeiderklassen og de brede lag av folket.

SUF(m-l) har marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som sitt teoretiske grunnlag og rettesnor. Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i den epoke da imperialismen går mot sitt totale sammenbrudd og sosialismen går fram mot verdensomspennende seier.

SUF(m-l) tar del i arbeidet for opprettinga av et revolusjonært kommunistisk parti grunna på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning i Norge. Uten sitt revolusjonære parti som er av marxist-leninistisk type, uten sin militante fortropp sammensatt av arbeiderklassens mest framskredne elementer, kan ikke arbeiderklassen i Norge styrte monopolkapitalens diktatur og opprette sitt eget.

SUF (m-l) vil når dette partiet er oppretta, underordne seg det og stille seg under dets ledelse.

STATEN OG DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN

Som en følge av at samfunnet blei delt i klasser, oppsto en kamp mellom klassene – de utbytta folkemassene reiste seg til kamp mot utbytterklassen. De blei møtt med undertrykking fra herskerklassen. Staten oppsto som et redskap for denne undertrykkinga. Staten er altså under alle samfunnssystemer et

maktapparat som helt og fullt er i hendene på en klasse og som brukes til å undertrykke en annen klasse.

Den herskende klassen i Norge i dag er eierne og forvalterne av monopolkapitalen, dvs. de som bestemmer over produksjonen, har den fulle råderett over kapitalen og tar de økonomiske avgjørelsene. Den norske staten er et redskap for å opprettholdelse av denne klassens diktatur over folket.

Dette diktaturet støtter seg direkte på væpna makt. Gjennom sitt grep om staten, og i samarbeid med den internasjonale imperialismen gjennom NATO, kontrollerer og styrker monopolkapitalen sitt voldsapparat. All historisk erfaring fra arbeiderklassens kamp viser at borgerskapet alltid er rede til å sette inn sin voldsomakt når dets interesser er trua. Væpna politi, spesialutdanna sikkerhetsstyrker og militærapparatet er borgerskapets våpen mot arbeiderklassen og andre progressive lag av folket, og utgjør monopolkapitalens innerste skanse til forsvar for sine interesser.

Parlamentarismen er den formen monopolkapitalens diktatur tar i Norge i dag. Kravet om en parlamentarisk styringsform var det viktigste politiske kravet til det framvoksende borgerskapet i kampen mot føydalismen. Det parlamentariske system, som bl.a. er kjennetegna ved allminnelig stemmerett og formelt sett like politiske rettigheter for alle klasser, er i virkeligheten en skinndemokratisk institusjon som bare fungerer innafor de rammene de kapitalistiske produksjonsforholda setter. I dag nytter monopolkapitalen sitt grep om staten til i stadig økende grad å smelte de store organisasjonene sammen med statsapparatet til en korporativ struktur, og søker å oppnå full enhet av økonomisk og politisk makt i hendene på den herskende klassen.

Som en følge av dette utvikler kapitalismen i Norge seg i retning av statsmonopolistisk kapitalisme.

Samtidig utvikler staten stadig fler åpent fascistiske trekk. Klare eksempler på dette er de eksisterende unntakslovene, de nye reglementene for skoler og universiteter og tvangslovene i arbeidslivet. De borgerlig-demokratiske rettighetene folket tross alt har tilkjempet seg blir uthult.

Monopolkapitalens diktatur kan bare styrtes ved at arbeiderklassen alliert med alle progressive lag av folket bryter borgerskapets undertrykningsapparat i stykker, knuser det borgerlige statsapparat gjennom ei revolusjonær omveltning, og er forberedt på å bruke vold for å oppnå dette. Arbeiderklassen må sjøl ta kontrollen over produksjonsmidlene og opprette sin egen demokratiske stat av en ny type: Proletariatets demokratiske diktatur. Dette innebærer demokrati for folket, som utøver diktatur over den tidligere herskerklassen og undertrykker forsøk på å gjenopprette kapitalismen.

SUF(m-l) avviser i samsvar med dette den »parlamentariske vegen til sosialismen», ideen om at sosialismen kan opprettes ved vedtak i Stortinget og gjennom borgerskapets organer. Dette betyr ikke at SUF(m-l) alltid og i

prinsippet tar avstand fra alt parlamentarisk arbeid. Arbeid av dette slag kan være verdifullt dersom det nyttes til å avsløre Stortinget som et redskap i undertrykkinga av folket og propagere nødvendigheten av en sosialistisk revolusjon.

PROLETARISK INTERNASJONALISME.

Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, finnes det bare to muligheter: Den ene består i at krigen vil føre til revolusjon, og den andre i at revolusjonen vil forhindre krigen.

Mao Tsetung.

Folkemassene over hele verden er mot krigen og for fred, men hvis imperialistene vil utløse en verdensomspennende krig, er det sannsynlig at imperialismen vil bryte sammen.

SUF(m-l) innser at sosialismen kan bare få sin endelige seier når kapitalismen i verdensmålestokk er knust, når imperialismen, leda av herskerklassen i USA er knust.

Verdens folks fiende nr. 1 er i dag USA-imperialismen og dens haleheng, den sovjetiske sosial-imperialismen. Den sovjetiske herskerklikken, som for lengst har forrådt sosialismen og som undertrykker og utbytter folket i sitt eget land, gjør felles sak med USA-imperialismen i undertrykkinga av verdens folk. De er sosialimperialister; sosialister i ord og imperialister i handling. USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialismen samarbeider samtidig som de strides innbyrdes i et nytteløst forsøk på å dele verden mellom seg. De samarbeider hand i hand for å bekjempe folkets Kina og Albania, undertrykker folkene i sine egne land, folkene i de landa de kontrollerer og de nasjonale frigjøringsrørslene i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

Folket i Norge har felles interesser med verdens folk i kampen mot imperialisme, revisjonisme og reaksjon. SUF(m-l) står fast sammen med KKP, APA og andre marxist-leninistiske partier og organisasjoner og revolusjonære verden over i kampen for å avskaffe undertrykkinga og utbyttinga av verdens folk. SUF(m-l) solidariserer seg med alle krefter som bekjemper imperialismen og sosial-imperialismen, med det sosialistiske Kina og det sosialistiske Albania og områder som alt har frigjort seg fra imperialismens åk, med Vietnams folk, det palestinske folk og de nasjonale frigjøringsrørslene i Asia, Afrika og Latin-Amerika, med folkene i Sovjetunionen, Tsjekkoslovakia og andre revisjoniststyrte land, med folkene i de europeiske landa Hellas, Spania og Portugal som lever under fascismens åk, med de kjempende arbeidere og studenter i vesten, imperialismens hjerteland, med de revolusjonære afro-amerikanerne, arbeiderne og andre progressive i USA. Deres fiender er våre fiender - deres kamp er vår kamp.

SUF(m-l) ser det som sin internasjonalistiske plikt å støtte folkets Kina,

folkets Albania og andre land som fører kampen for sosialismen framover. KKP og APA står i dag i spissen for verdens marxist-leninistiske rørsle, som SUF(m-l) er en del av. De utgjør levende eksempler for verdens folk på frihet fra imperialistisk undertrykkelse og viser dem at erobringa av sosialismen er mulig.

II. DE VIKTIGSTE KAMPOPPGAVENE.

KAMPEN MOT MONOPOLKAPITALEN I NORGE.

Det arbeidende folks hovedfiende er monopolkapitalen i Norge. Monopolkapitalens undertrykking av folket fører nå til stadig økende motstand. SUF(m-l) må forene seg med denne motstanden der den oppstår og sette den inn i en politisk sammenheng. SUF(m-l) må formulere og kjempe for de økonomiske krav som reises av de store massene av lønnsarbeidere, småbrukere, fiskere, skoleungdom og arbeidende intellektuelle, og forsvare deres demokratiske rettigheter mot monopolkapitalens framstøt.

Den kampen det arbeidende folket fører for sine nære interesser utgjør en viktig del av kampen mot monopolkapitalen. SUF(m-l) må derfor arbeide på bedriftene, skolene og universitetene for å utvikle denne interessekampen.

SUF(m-l) må i sitt arbeid forene den daglige kampen for de nære interessene med kampen for de langsiktige interessene. SUF(m-l) må stadig bestrebe seg på å forene vår organisasjon med massene, stadig hjelpe dem til å øke sin politiske bevissthet og oppdra dem i en revolusjonær, marxist-leninistisk ånd, gjennom propaganda for studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Forbundet må gjennom dette arbeidet ta sikte på å forberede grunnlaget for opprettinga av et marxist-leninistisk parti i Norge, et parti som kan organisere og lede den kamp de brede lag av massene fører og forberede dem til å gripe makta gjennom en sosialistisk revolusjon. Å delta i dette arbeidet er forbundets viktigste kampoppgave på kort sikt. Den daglige kampen må knyttes sammen med den langsiktige målsettinga — ikke opportunistisk skilles fra den.

KAMPEN MOT IMPERIALISMEN.

Den norske monopolkapitalen er alliert med — integrert i og avhengig av den internasjonale monopolkapitalen, dvs. imperialismen. Den herskende klassen i Norge baserer i stor grad sin makt på forbindelser med imperialismen. Av kamp mot kapitalismen følger kamp mot imperialismen.

SUF(m-l) ser det som sin oppgave å reise de brede lag av folket til støtte for verdens kjempende folk — særlig Vietnams og Palestinas folk, som i dag står i første rekke i kampen mot imperialismen.

SUF(m-l) ser det som sin plikt konsekvent å avsløre og bekjempe sosialimperialismen som i forståelse med USA-imperialismen undertrykker Tsjekko-

slovakias folk og folkene i de andre revisjoniststyrte landa, og truer verdens folk ved å forberede krig mot folkets Kina som står i spissen for folkenes kamp mot imperialism og sosial-imperialisme.

Framstøtene for en »all-europeisk sikkerhetsordning» tar sikte på å opprette et »nytt og verre NATO», der USA-imperialismen og sosial-imperialismen i fellesskap forsterker sitt grep om Europas folk, og får mulighet til å frigjøre styrker til en angrepskrig mot Kina.

Kampen for norsk sjølstendighet er en nødvendig del av kampen for sosialismen. SUF(m-l) må fast bekjempe imperialismens framstøt i Norge og arbeide for å få NATO ut av Norge. NATO er USA-imperialismens viktigste redskap til å sikre sin kontroll over Norge.

SUF(m-l) vil kjempe mot norsk integrering i EEC, NORDØK og liknende økonomiske sammenslutninger som tar sikte på å styrke den internasjonale monopolkapitalens kontroll over landet og intensivere utbyttinga av arbeidsfolk.

SUF(m-l) støtter alle progressive enhetsbevegelser og enhetlige aksjoner som retter spydodden i sin kamp mot USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen.

SUF(m-l) vil bestræbe seg på å øke folks forståelse av imperialismens og sosial-imperialismens sanne natur og av nødvendigheten av en sosialistisk revolusjon.

KAMPEN MOT OPPRTUNISMEN.

Oppportunismen er et uttrykk for borgerlig innflytelse i arbeiderbevegelsen. Kapitalen sikrer seg representanter i arbeiderbevegelsen ved å skape et privilegert skikt av arbeider-»ledere» som kapitalen knytter til seg ved ulike former for bestikkelser. Dette arbeider-bursjoasiet (eller arbeider-borgerskapet) har de samme klasseinteressene som monopolkapitalen, og gjør seg til talsmann for ideer som passer for den. Disse borgerlige ideene får i første rekke grobunn hos proletariserte småborgere, som nylig er kommet inn i arbeiderbevegelsen og fremdeles sjøl sleper på en del borgerlig tankegods. Ved å støtte oppportunismen søker kapitalen alltid å svekke enheten i arbeiderbevegelsen og undergrave dens kampkraft.

I Norge har høyre-sosialdemokratiet – DNA – vært monopolkapitalens viktigste agent i arbeiderrørsla. DNA tjener stadig mer åpenlyst monopolkapitalens interesser.

Gjennom ei årrekke i regjeringsposisjon har DNA lagt forholda best mulig til rette for monopolkapitalen ved å likvidere demokratiet i arbeidernes organisasjoner og innføre pampevelde for slik å splitte arbeiderne, svekke og undertrykke arbeidernes lønnskamp.

Partiets knefall for USA-imperialismen og internasjonal monopolkapital,

slik det har vist seg ved f. eks. Norges innmelding i NATO, gjennom EEC, har det avslørt seg som imperialismens lydige medspiller i Norge.

SUF(m-l) bekjemper sosialdemokratiet, avviser all klassesamarbeidspolitikk som undergraver arbeidernes kampvilje og tilintetgjør sosialdemokratiets innflytelse i arbeiderrørsla. SUF(m-l) vil gjøre felles sak med alle i fagrørsla som vil kaste ut pampene, innføre faglig demokrati og føre kampen mot monopolkapitalen framover. Av kamp mot sosialdemokratiet følger kamp mot venstresosialdemokratiet, som i dag i første rekke er leda av SF og NKP-ledelsen.

SUF(m-l) vil konsekvent avsløre og bekjempe disse ulike uttrykkene for opportunismen i arbeiderrørsla. Felles for dem er at de forsøker å hindre arbeiderklassen fra å fylke seg om sin virkelige ideologi, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, avspore arbeiderklassens kamp og lede den inn på »den fredelige vegen» og slik står fram som agenter for borgerskapet.

Sett i samband med arbeidet for å skape det marxist-leninistiske partiet betrakter SUF(m-l) reformistene/revisjonistene i SF og NKP-ledelsen – den moderne revisjonismens representanter i Norge – som den taktiske hovedfienden.

I våre egne rekker vil det også stadig oppstå tilløp til borgerlig tenkning. De kan ha åpent revisjonistisk og reformistisk form: det vil si å gå fra marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings revolusjonære kjerne og forfalle til perspektivløs brødpolitikk. Eller de kan ha »venstre»-opportunistisk form: dogmatisme og sekterisme, det vil si en politikk som går ut på at en i stedet for å ta alvorlig på problemene, forfaller til frasemakeri og går til handling uten på forhånd å ha undersøkt de objektive forhold grundig nok.

Kamp mot borgerlige ideer i arbeiderrørsla, i våre egne rekker og i oss sjøl er en viktig del av klassekampen. Uten fast sammensveisa rekker av bevisste revolusjonære kan SUF(m-l) ikke være til virkelig nytte i klassekampen.

ANNET KAPITTEL

MEDLEMSKAP.

§ 1. Enhver ungdom mellom 14 og 30 år som godtar SUF(m-l)s statutter og allmenne linje, arbeider aktivt i en grunnorganisasjon etter evne, utfører forbundets beslutninger, underordner seg forbundets disiplin og betaler medlemskontingenten, kan bli medlem av SUF(m-l).

§ 2. Søknader om medlemskap skal komme enkeltvis. Søknader må rettes til styret i en grunnorganisasjon. Styret tar stilling til søknaden og legger fram si innstilling for allmannamøte av medlemmene, som tar avgjørelsen. I tvilstilfeller skal søknaden legges fram for overordnet organ.

§ 3. Medlemmer av SUF(m-l) har rett og plikt til:

1) Å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på skapende vis, i samband med praksis og i samsvar med SUF(m-l)s studieopplegg.

2) Å arbeide etter masselinja og ut fra parolen om å tjene folket, for det store flertallet av det norske folkets og verdens folks interesser.

3) Å forene seg med det arbeidende folket og slå røtter i arbeiderklassen, aldri isolere seg eller stille seg utenfor arbeiderklassens kamp. Kjempe mot opportunist, renegater og agenter, for å drive dem ut av forbundets rekke og avsløre dem for det arbeidende folket.

4) Å delta i intern debatt og demokratiske avgjørelser for å fastsette forbundets linje på de enkelte områdene, sørge for at debatten holdes innafor forbundet og utad lojalt sette i verk forbundets vedtak.

5) Å beskytte SUF(m-l) mot sikkerhetspolitiet og andre organer som klassefienden bruker mot marxist-leninistene, og hindre at viktige opplysninger om forbundet, medlemmer eller sympatisører faller i klørne på dem.

6) Å være dristige med kritikk og sjølkritikk. Kritikk og sjølkritikk skal ha politisk sikte og ikke konsentrere seg om bagateller, den skal føres fram på en kameratslig måte og ha som oppgave å rette på politiske og organisatoriske feil. Medlemmene har rett og plikt til å arbeide etter disse retningslinjene, til å få den hjelp til det som forbundet kan gi dem og til sjøl å hjelpe forbundet og andre medlemmer med å sette dem ut i livet.

§ 4. Når medlemmer av SUF (m-l) bryter forbundets disiplin, oppfører seg ukameratslig, fører fram skadelige, antisosialistiske standpunkter som står i motstrid til SUF(m-l)s linje eller på annen måte skader SUF(m-l), skal forbundets organer, innafor ramma av deres makt og myndighet og alt etter hva saka gjelder treffe de nødvendige disiplinære tiltak – advarsel, suspensjon fra tillitsverv, suspensjon fra forbundet og eksklusjon.

Suspensjon av medlemmer fra tillitsverv, suspensjon fra forbundet og eksclu-

sjon kan foretas av sentralkomiteen eller ved flertallsvedtak på medlemsmøte, der den saka gjelder har fått høve til å forsvare seg. Ved eksklusjon skal det gjøres merksam på at saka kan ankes, og tilfellet skal alltid innrapporteres til sentralkomiteen.

Et medlem som er suspendert fra forbundet, mister alle medlemsretter i forbundet. Suspensjonen skal ikke vare mer enn 3 måneder.

Når eksklusjon blir anka, skal landsmøtet ta den endelige avgjørelsen i saka. Alle eksklusjoner skal føres inn i beretninga for landsmøtet.

Medlemmer som blir politisk sløve, passive og uinteresserte, trass i at forbundet har forsøkt å skolere dem, bør overtales til å forlate forbundet og eventuelt fortsetter å støtte forbundet som sympatisører. Medlemmer som ikke betaler kontingent trass i oppfordring, eller erklærer at de ikke lenger vil være medlemmer av forbundet, skal ansees som utmeldte.

Alle slags opplagte agenter og overløpere skal raskt renskes ut fra forbundet og ikke slippes inn i rekkene igjen.

Om nødvendig skal det gjøres klart for massene utenfor forbundet at en bestemt person ikke lenger er medlem av SUF(m-l).

TREDJE KAPITTEL

PRINSIPPER FOR FORBUNDETS ORGANISERING

§ 5. Prinsippet for forbundets organisering er den demokratiske sentralismen. De ledende organer på alle plan blir valgt gjennom demokratisk rådslagning. Hele forbundet må strengt underordne seg en gjennomført disiplin: den enkelte er underordnet organisasjonen, mindretallet er underordnet flertallet, lavere organer er underordnet høyere, og hele forbundet er underordnet sentralkomiteen.

Ledende organer i forbundet på alle plan skal regelmessig rapportere om sitt arbeid gjennom landsmøter, distriktsmøter, konferanser eller allmannamøter, og også på annen måte underrette medlemmene om direktiv, vedtak og andre nyheter som har betydning for deres arbeid. De skal stadig merke seg hva massene sier, lytte til medlemmenes mening og godta deres overvåkning. Medlemmer har rett til å kritisere forbundets organer og ledende medlemmer på alle plan og legge fram forslag for dem. Et medlem som er uenig i lokale vedtak kan reservere sin mening og legge fram saka direkte for sentralkomiteen. Det er viktig å skape en politisk situasjon der det er både sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhetlig vilje og personlig frimodighet og initiativ.

Eksistensen av egne grupper innafør SUF(m-l) som kjemper mot forbundets linje, fører fram avvikende syn innad og utad og oppretter sine egne kontakter i forbundet på tvers av forbundets vanlige forbindelseslinjer og organer, er et uttrykk for fraksjonisme, og absolutt ikke tillatelig. Alle slike forbundtsfiendtlige fremmedelementer må ryddes ut av forbundet med hard hånd. Å under-

slå uenighet i forbundets linje er også et uttrykk for fraksjonisme.

Alle grupper og enkeltmedlemmer av SUF(m-l) som arbeider på klassekampens forskjellige fronter, må ubetinget godta SUF(m-l)s lederskap i alle spørsmål.

§ 6. Forbundets høyeste organ er landsmøtet og, når dette ikke sitter samlet, sentralkomiteen som landsmøtet har valgt. Forbundets ledende organer i de distrikter der det finnes distriktsorganisasjoner er distriktsmøtet og det styret det velger. Det ledende organ i grunnorganisasjonene er allmannamøtet og det styret det velger.

Landsmøter, distriktsmøter og allmannamøter innkalles av forbundsstyret på deres eget plan. Til landsmøter og distriktsmøter velger laga delegater med stemmerett i forhold til medlemstallet og den kontingenten som er innbetalt til forbundet.

§ 7. Styrene i forbundet på alle plan og de representative organer de peker ut, skal organiseres i samsvar med prinsippene for enhetlig ledelse, nær tilknytting til massene og enkel og effektiv oppbygning. Alle styrer skal ha minst formann, sekretær og kasserer.

Alle styrer og utvalg skal studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på skapende vis og i samband med sitt arbeid, i samsvar med de spesielle retningslinjer forbundet gir for disse studiene.

FJERDE KAPITTEL.

FORBUNDETS SENTRALE ORGANER.

§ 8. Landsmøtet skal innkalles hvert år. I særlige tilfeller kan sentralkomiteen innkalle det tidligere eller utsette det. Landsmøtet skal sammenkalles når grunnorganisasjoner som representerer minst 1/3 av forbundets medlemmer krever det.

§ 9. Sentralkomiteen skal velges blant forbundets mest politisk framskredne, pålitelige og erfarne medlemmer. Den skal sette i verk forbundets linje på mest mulig kraftfull og effektiv måte, og innfor den ramma som statuttene og landsmøtets vedtak setter.

Sentralkomiteen i plenum konstituerer seg sjøl, velger formann og andre nødvendige tillitsmenn og arbeidsutvalg.

Arbeidsutvalget innkaller sentralkomiteen til plenumsmøte minst 4 ganger i perioden. I særlige tilfeller kan innkallelsen utsettes. Sentralkomiteen skal innkalles når minst 1/3 av sentralkomiteens medlemmer krever det.

Når sentralkomiteen ikke er samlet, utøver arbeidsutvalget sentralkomiteens funksjoner og myndighet, og leder arbeidet i forbundet i samsvar med

de retningslinjer som sentralkomiteen gir.

Sentralkomiteen og arbeidsutvalget oppretter de organer og utvalg som trengs for å ta seg av forbundets daglige arbeid på forskjellige områder: f.eks. skoloring, presse, faglig arbeid. Disse organene står ansvarlige overfor sentralkomiteen, som igjen står ansvarlig for dem overfor landsmøtet.

FEMTE KAPITTEL.

DISTRIKTSORGANISASJONER.

§ 10. Der det finnes grunnlag for det, opprettes distriktsorganisasjoner av SUF(m-l). Distriktsorganisasjonene består av SUF(m-l)s lag og grupper i distriktet og distriktsstyret. Opprettelsen av distriktsorganisasjoner skal godkjennes av SUF(m-l)s høyeste organer: sentralkomiteen og landsmøtet.

Distriktsstyrets oppgave er å lede og samordne arbeidet i distriktet på grunnlag av forbundets linje, landsmøtets vedtak og direktiver fra sentralkomiteen.

Distriktsstyrets arbeidsutvalg, som skal inkludere formann, kasserer og sekretær, må i distrikter med store avstander bestå av medlemmer som arbeider på samme sted.

SJETTE KAPITTEL.

GRUNNORGANISASJONENE

§ 11. Lokallag opprettes i bostedsområder, på arbeidsplasser eller andre steder, der det er et visst antall medlemmer eller der den revolusjonære kampen krever det.

Lokallag må være organisatorisk og politisk sterke nok til å klare å sette ut i livet direktiver fra forbundet. Dette betyr at de må ha krefter nok til å utføre det viktigste av det nødvendige arbeidet når det gjelder studier, spredning av marxist-leninistenes flygeblad og presse, anvende det øvrige interne og eksterne materiell som sentralkomiteen ellers sprer til forbundet, innbetaling av kontingent, betaling for materiell og øvrig økonomisk støtte til forbundet.

Lokallag må godkjennes av sentralkomiteen og landsmøtet, som også kan trekke tilbake godkjenningen og kreve lag omgjort til gruppe. Sentralkomiteen har høve til å suspendere lag der et flertall utvikler seg i forbundsfientlig retning. Landsmøtet avgjør om slike lag skal ekskluderes.

Lag skal velge styre på allmannamøte en gang i året. I særlige tilfeller kan styret utsette årsmøtet eller innkalle det tidligere. Årsmøte skal holdes dersom minst 1/3 av lagets medlemmer krever det.

§ 12. Lokallaga må heve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings røde fane høyt, gi proletariatets politikk ledelsen på alle områder og fremme sammensveising av teori og praksis, opprettholde nær kontakt med massene,

gjøre det som er mulig for å sikre seg mot klassefiendens organer og øve kritikk og sjølkritikk. Deres viktigste oppgaver er:

- 1) Å lede medlemmene i studier og skapende anvendelse av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på en levende måte i samsvar med SUF (m-l)s studieopplegg.
- 2) Å sette forbundets politikk ut i praksis, følge direktiver og vedtak og utføre ethvert oppdrag som forbundet pålegger dem.
- 3) Å spre propaganda og agitasjon for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og SUF (m-l)s politikk, mot revisjonismen, reformismen og alle borgerlige tendenser i arbeiderbevegelsen.
- 4) Å opprettholde nær forbindelse med massene, stadig lytte til deres meninger og krav, og drive en aktiv ideologisk kamp innafor forbundet slik at det holder seg aktivt og livskraftig.
- 5) Å etter evne ta ledelsen i det arbeidende folkets kamp mot klassefienden på det lokale planet, og arbeide aktivt i folkefronter og masseorganisasjoner der.
- 6) Å ta opp nye medlemmer, opprettholde forbundets disiplin, stadig konsolidere laget, kvitte seg med det gamle og ubrukelige og ta inn det nye og friske, slik at forbundets rekke holdes reine.

§ 13. Der SUF(m-l) ennå ikke har samlet nok krefter til å opprette lokallag som kan sette alle forbundets direktiver ut i livet, kan medlemmer opptas i grupper av SUF(m-l)

Gruppene må godkjennes av sentralkomiteen. Dersom ledende organer bestemmer det, kan de få delta med observatører på lands- og distriktsårsmøter og konferanser.

§ 14. Gruppene skal velge en ansvarlig formann og om mulig også et styre. Deres viktigste oppgaver er disse:

- 1) Å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på skapende vis i samsvar med SUF (m-l)s studieopplegg.
- 2) Å følge med i de viktigste dokumentene i SUF (m-l)s interne propaganda, særlig i det interne medlemsbladet og i studieveiledningene.
- 3) Å etter evne spre marxist-leninistenes flygeblad og selge den marxist-leninistiske pressa.
- 4) Å ta opp nye medlemmer, opprettholde forbundets disiplin, høyne sitt nivå, konsolidere og styrke gruppa slik at grunnlaget blir lagt for lokallag av SUF (m-l)

SJUENDE KAPITTEL.

FORHOLDET TIL ANDRE ORGANISASJONER.

§ 15. I de tilfeller der dette vil være i samsvar med masselinja og proletariatets interesser, vil SUF (m-l) delta i andre (ikke-marxist-leninistiske) organisasjoner: anti-imperialistiske enhetsfronter, interessekampgrupper, politiske fora osv. Medlemskap i andre organisasjoner skal alltid godkjennes av lagsstyre eller annet ledende organ. Det samme gjelder deltakelse i andre politiske utvalg, komiteer o. l.

SUF (m-l) vil i fronter og masseorganisasjoner alltid framtre i samsvar med masselinja, på en klar måte representere marxist-leninistene i kampen og føre fram ideene for en riktig ledelse av den.

§ 16. SUF (m-l) s arbeid i andre organisasjoner er organisert i samsvar med den demokratiske sentralismens prinsipper. Der flere medlemmer av SUF (m-l) arbeider sammen, skal de danne en fraksjon av SUF (m-l). Fraksjonen skal alltid opptre samlet og enhetlig utad. Den skal ha en valgt ledelse. Fraksjonen skal arbeide etter disse retningslinjene:

- 1) Fraksjonen skal studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på en skapende måte i samband med sitt arbeid, sørge for å bevare sin uavhengighet innafor fronten og ikke miste sin identitet i den, men alltid sette marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning i ledelsen for sitt arbeid.
- 2) Fraksjonene skal arbeide på grunnlag av forbundets linje og direktiver, og sette disse ut i livet på en best mulig måte. Alle viktige spørsmål skal først diskuteres og avgjøres innad i fraksjonene. Deretter skal den fastsatte linja følges strengt utad.
- 3) Fraksjonen er alltid underordnet SUF (m-l) som helhet. Fraksjonen skal underordne seg forbundets organer på sitt eget plan og samvittighetsfullt utføre direktiver fra dem.

Det er nødvendig på ny å minne om partidisiplinen:

1. Enkelpersonen må underordne seg organisasjonen.
2. Mindretallet må underordne seg flertallet.
3. Lavere instanser er underordnet de høyere.
4. Hele partiet er underordnet sentralkomiteen.

Den som krenker disse reglene for partidisiplin, undergraver partiets enhet.

Mao Tsetung.

SUF (m-l)s HOVEDOPPGAVER

VEDTAK FRA SUF (m-l)s 6. LANDSMØTE.

»Arbeidet med sikte på å få et fast grep på den ideologiske fostringa er nøkkelleddet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver.»

Mao Tsetung

Formann Mao peker her på en allmenn og grunnleggende erfaring fra den kommunistiske arbeiderbevegelses arbeid og kamp. Det er av grunnleggende betydning for vårt arbeid at vi tilegner oss denne erfaring.

1) SUF(m-l)s hovedoppgave er studier i marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

Dette betyr at alle lokalavdelinger/grupper av SUF(m-l) har som oppgave å organisere studier etter de retningslinjer forbundet har trukket opp, spesielt i vedtak om studiene og den ideologiske fostringa.

At SUF(m-l) stiller seg studiene som hovedoppgave betyr at *all* annen virksomhet sentreres rundt og underordnes studiene, som har første prioritet i arbeidet til enhver lokalavdeling av SUF(m-l).

2) SUF(m-l)s høgst prioriterte oppgave i det eksterne arbeidet er forbundets propaganda og agitasjon.

Dette betyr at ved sida av å organisere studier, er det enhver lokalavdeling av SUF(m-l) sin plikt å spre forbundets propaganda- og agitasjonsmateriell etter de retningslinjer som trekkes opp i vedtaket om propaganda og agitasjon og det materialet SUF(m-l)s sentrale organer forøvrig til enhver tid finner nødvendig å spre. All annen eksternt aktivitet må underordnes denne oppgaven.

OM STUDIENE I SUF(m-l).

A) SUF(m-l)s GRUNNSIRKEL.

SUF(m-l) ser det som sin *hovedoppgave* å drive massestudier i marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning i den kommende landsmøteperioden.

Alle medlemmer i SUF(m-l) har rett og plikt til å delta i disse studiene som

i *første rekke* må dreie seg om forbundets *grunnskoleringskurs*.

Alle lag og grupper plikter å organisere studier i SUF(m-l)s grunnskoleringskurs, slik at arbeidet med den ideologiske fostringa kan gjennomføres skikkelig. Alle kamerater som ikke har vært gjennom det forrige grunnkurset, alle kamerater som har studert det dårlig og usystematisk, samt *alle* nye medlemmer plikter å gjennomgå og delta i arbeidet med den nye reviderte grunnsirkelen.

KOMMENTAR: I større lag betyr dette vedtaket at det er kontinuerlig behov for å kjøre sirkler på det sentrale grunnkurset. I mindre lag hvor rekrutteringa av naturlige grunner er relativt mindre, plikter kamerater i laget å gå gjennom grunnkurset med nye medlemmer om det så bare dreier seg om én kamerat.

Det understrekes at 2-3 stykker ikke er *for få* til å drive studier med godt utbytte.

Det understrekes videre at det å stille studier som *hovedoppgave* betyr at de skal gjennomføres, om nødvendig på bekostning av andre oppgaver.

B) SITATSTUDIER.

Anstrengelsene med sikte på å gjennomføre en god arbeidsstil når det gjelder *sitatstudier av Formann Mao Tsetung* må intensiveres.

1) Alle sentrale organer, sentrale utvalg og komiteer, styrer på alle plan i forbundet samt grupper av SUF (m-l)ere der ikke andre studier drives, må studere sitater. (F. eks. diverse komiteer, arbeidsgrupper, sommerleirer osv.)

KOMMENTAR: Sitatstudiene bør deles i to deler:

1) Sirkler for nye folk, leda av erfarne kamerater, som tar opp sitater med sikte på å gi elementær skoloring i Maos tenkning, og der flest mulig bør delta i diskusjonen. Hovedformålet er å gi elementær skoloring og å rydde ut feilaktige og borgerlige ideer. Sitatstudier må anses som supplement, ikke alternativ til grunnsirkelen.

2) For mer skolerte kamerater, i komiteer, styrer osv. der diskusjonene er målretta og med sikte på handling. Hensikten blir da å trenge grundig inn i det stoffet som framlegges i sitatet, med det formål å bruke og anvende lærdommen i det kommende arbeidet.

C) VIDEREGÅENDE STUDIER.

Av de videregående studiene må det legges vekt på de nye sentrale opplegga i *faglig politikk og frontarbeid*. Forutsetninga for deltakelse i disse studiene er at kameraten har gjennomgått *grunnkurset*.

D) STUDIER AV NORSKE MARXIST-LENINISTISKE DOKUMENTER.

Laga må sørge for å organisere studier av viktige interne dokumenter som Bolsjevik, viktige artikler i Klassekampen, Ungsosialisten osv.

E) SPESIALISERTE STUDIER.

Anvendelsen av Mao Tsetungs tenkning må resultere i grundige og detaljerte undersøkelser av viktige aspekter ved det norske samfunnet. Skoleutvalg, sentralt faglig utvalg samt andre sentrale utvalg og andre kamerater som har kapasitet og forutsetning for det, bør foreta slike undersøkelser i sitt arbeid med sikte på å arbeide seg fram til et opplegg for framtidige omfattende studier av det norske klassesamfunnet. Spesiell vekt bør legges på statens klassekarakter, grunndraga i den monopolistiske økonomien, korporativismen – LO/NAF osv. Disse studiene har til hensikt å forberede en omfattende klasseanalyse av Norge, når tida er moden til dette.

Sentralkomiteen tar initiativ til og koordinerer slike studier.

F) STUDIERAPPORTER.

Alle lag og grupper plikter å sende regelmessige rapporter om gjennomføring av landsmøtevedtaket om studier til Studieutvalget, etter nærmere retningslinjer fra Sentralkomiteen.

G) SYMPATISØRSIRKLER.

Når laga har organisert studiene for medlemmene, og dersom de har kapasitet, bør det arrangeres *egne* sirkler, først og fremst over grunnsirkelen og sitater for sympatisører. Sympatisørene bør også delta i arbeid som ikke er av spesiell *intern* karakter.

OM SUF(m-l)s PROPAGANDA OG AGITASJON.

Lenin gir følgende sammenfatning av forholdet mellom propaganda og agitasjon:

». . . propagandist(en), når han for eks. tar nettopp dette spørsmålet om arbeidsløsheten, må forklare krisens kapitalistiske natur, påvise årsakene til at de er uungåelige i det moderne samfunn, skissere nødvendigheten av å omforme det til et sosialistisk samfunn osv.

Kort sagt, han bør gi »mange ideer», så mange at alle disse ideer, i deres fulle helhet bare kan tilegnes straks av (forholdsvis) få personer. Agitatoren derimot vil, når han taler om det samme spørsmål ta et eksempel som er mest

kjent for alle hans tilhørere og mest innlysende — la oss si en arbeidsløs familie som er død av sult, den voksende nøden o. l. — og gjøre alt for å utnytte dette faktum, som er kjent av alle og enhver, til å gi »massene» en ide: Ideen om den meningsløse motsetning mellom den økende rikdom og den økende fattigdom, han søker å vekke misnøye og harme blant massene mot denne skrikende urettferdighet, men han overlater den fulle forklaring av denne motsetning til propagandisten.»

Denne leninistiske sammenfatninga gir oss ei riktig rettesnor for vårt propaganda- og agitasjonsarbeid, ei rettesnor som alle marxist-leninister må følge.

SUF(m-l)s 6. landsmøte fastslår at propaganda- og agitasjonsarbeidet er det grunnleggende eksterne arbeidet for enhver marxist-leninistisk bevegelse. Arbeidet på det ideologiske området må som Formann Mao riktig påpeker, vies stor oppmerksomhet:

»For å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en folkeopinion, og utføre arbeid på det ideologiske område. Dette gjelder både for den revolusjonære klassen og den kontrarevolusjonære klassen.» (Sitert fra Lin Piaos beretning til KKP's 9. nasjonale kongress.)

For fullstendig å kunne dekke den oppgaven å være folkets fortropp, må marxist-leninistene være i stand til **»å sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennomføre dem, for på denne måten å utarbeide riktige ideer for ledelse.»** (Mao om masselinja).

Bare marxist-leninistene, som behersker den vitenskapelige sosialismen, er på revolusjonært vis i stand til å gi den fulle analysen av samfunnsforholda. Det er vår oppgave å føre ut denne analysen gjennom vår sjølstendige propaganda og agitasjon. Derfor blir det, i tilknytning til enhetsfronter som fører fram et spesielt begrenset program, SUF(m-l)s oppgave både å sette frontens oppgave i sammenheng med hele klassekampen og bekjempe tilløp til opportunistisme i fronten.

For å kunne løse disse oppgåvene, for å kunne utvikle ledelse, må vi foruten å delta i frontens arbeid, spre dens agitasjon osv. også konsekvent føre ut vår egen propaganda og agitasjon.

Vi må på ingen måte tro at sjøl om vi samarbeider i en enhetsfront på et spesielt grunnlag, så skal vår egen propaganda og agitasjon forstumme på dette området. Å begå en slik feil ville (uten tvil) være å slå inn på ei opportunistisk linje.

Tvert om må det være slik at nettopp på de områder der vi deltar i frontarbeid, må vi i særlig grad føre ut den fulle og hele analysen gjennom propaganda og agitasjon.

Dette betyr for eks. at i det daglige arbeidet er det SUF(m-l)s første oppgave å spre forbundets propaganda og agitasjonsmateriell, bygge opp ei revolusjonær kjerne og forberede grunnen gjennom systematisk agitasjon og i siste

instans forberede aksjon. Dette er den rette linja i motsetning til å sette i gang med »interesseorganisasjonen», aksjoner o. l. før grunnen er lagt gjennom propaganda og agitasjon.

Den samme prioriteringa må gjelde i vårt faglige arbeid og i alle fronter hvor vi driver enhetspolitikk.

Ut fra dette ser SUF(m-l)s landsmøte det slik at det på det nåværende tidspunkt må være forbundets viktigste eksterne oppgave å spre propaganda og agitasjon. Dette arbeidet må ses i nøye sammenheng med SUF(m-l)s hovedoppgave – studiene. Uten studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning vil propaganda- og agitasjonsarbeidet være et slag i løse lufta, på samme måte som enhver aksjon uten forutgående marxistisk-leninistisk propaganda og agitasjon vil være dømt til å feile.

Å stille propaganda- og agitasjonsarbeidet som den høyeste prioriterte eksterne oppgaven betyr at det er den viktigste *arbeidsoppgaven*, ved siden av studiene.

I PRAKSIS BETYR DETTE:

1) DEN EKSTERNE PROPAGANDA OG AGITASJON.

a) **Spredning av sentrale m-l-aviser og tidsskrifter.** Lokalavdelingene har plikt til å spre KLASSEKAMPEN og forbundets eget organ. Grupper deltar i denne spredningen etter evne. Dette er den viktigste delen av det løpende propagandaarbeidet.

b) **Spredning av løpesedler.** Lokalavdelinger av SUF(m-l) har plikt til å spre de sentrale landsomfattende løpesedlene. Grupper deltar i denne spredninga under forutsetning av at de løser hovedoppgaven. Spesielle løpesedler for enkelte landsdeler spres av lag og grupper etter evne.

Løpesedlene er den viktigste bestanddelen av SUF(m-l)s agitasjon.

c) **Brosjyrer og annen m-l-litteratur.** Salg av slikt materiell, både av forbundets og den øvrige norske m-l rørsles egne brosjyrer og verker av marxist-leninistiske klassikere, for eksempel den røde boka, må ses på som et viktig supplement til det løpende propagandaarbeidet, men ikke som noen erstatning.

d) **Forbundets egne skoleaviser, studentaviser osv.** er en viktig del av agitasjonen og propagandaen på skoler, universiteter osv. Men de må underordnes gjennomføringa av KLASSEKAMPEN-salg i første rekke og SUF(m-l)s sentrale organ i annen rekke. De lokale skole- og studentaviser må representere forbundets linje. Det er viktig at disse er agitatorisk prega, men at de også rommer stoff av propagandistisk karakter. Slike aviser er typisk supplerende stoff.

e) **Agitasjon gjennom elevaviser, studentblader osv.** Der vi har kapasitet til det og det er formålstjenlig, bør vi nytte høvet til å få våre agitatoriske artikler trykt i slike blader. Dette er ei sideordna oppgave.

f) Åpne møter som ledd i propagandaen og agitasjonen. Der laga løser de sentrale oppgaver, og når det er behov for det, bør det arrangeres åpne møter som fører fram SUF (m-l)'s syn på viktige saker. Dette er også ei sideordna oppgave.

g) Kunsten og kulturen. Under sentralisert leiing bør det sikres et fast grep om utviklinga av den proletariske kunsten i og omkring forbundet. Revolusjonære plakater, karikaturer, teater osv. hører inn under vår agitasjon, men er sjølsagt ei spesialisert og sideordna oppgave.

II) DEN INTERNE PROPAGANDAEN.

Alle lag og grupper plikter å gjennomføre den interne propagandaen. Det vil i første rekke si grunnstudiene i marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning og dessuten spre medlemsbladet BOLSJEVIK blant alle sine medlemmer og sikre at lagets/gruppas medlemmer diskuterer forbundets linje og politikk og blir i stand til å føre fram linja effektivt. Formann Mao lærer oss:

»Historiske erfaringer fortjener oppmerksomhet. Linje og synspunkter snakkes om til stadighet og gang på gang. Det vil ikke føre fram å snakke om dem med bare noen få folk, de må gjøres kjent for alle de revolusjonære massene.»

Den interne propagandaen er ei forutsetning for den demokratiske sentralismen.

Vi må ut i massene, lære av massene, generalisere deres erfaringer, utlede av dem enda bedre og mer systematiske prinsipper og framgangsmåter, og deretter gå ut i massene med dem igjen (propagere dem) og oppfordre massene til å bruke disse prinsippene og framgangsmåtene i praksis, og løse massenes problemer og hjelpe dem å nå fram til frigjøring og lykke.

Mao Tsetung.

FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE ARBEIDERPARTIET

VEDTATT PÅ SUF(m-l)s 6. LANDSMØTE.

For å sikre en enhetlig proletarisk ledelse av såvel den kortsiktige klassekampen som det arbeidende folket fører mot monopolkapitalen som gjennomføringa og konsolideringa av den sosialistiske revolusjonen er det absolutt nødvendig at det eksisterer et virkelig kommunistisk parti som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Først når det virkelig kommunistiske arbeiderpartiet eksisterer kan det arbeidende folket gjennomføre en omfattende, samordna og slagkraftig kamp mot monopolkapitalen.

Mao Tsetung har oppsummert lærdommene av de revolusjonære kampene opp gjennom tidene og i dag slik:

»Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.»

STODA I DEN NORSKE ARBEIDERRØRSLA I DAG.

Noe slikt parti finnes ikke i Norge i dag. Da DNA i 1923 forkasta Moskva-tesene, slo partiet definitivt inn på den sosial-demokratiske veien med forræderi mot den norske arbeiderklassen. Det fører en politikk som fra ende til annen tjener monopolkapitalen og dens stat. Under dekke av å være arbeiderklassens parti har DNA systematisk styrka monopolkapitalens stilling og tilsvarende svekka det arbeidende folkets kampkraft. Som følge av 30 års DNA-regjering har de store organisasjonene i stor grad vokst sammen med staten og blitt redskaper for monopolkapitalens diktatur over folket. Med DNA i regjeringssposisjon har monopolkapitalen gjennomført norsk medlemskap i det imperialistiske NATO, unntakslover retta mot det norske folket, arbeidsrett og

tvungen voldgift mot arbeiderklassen, og tatt til med en systematisk struktur-rasjonalisering av landet for å legge det enda bedre til rette for monopolistisk utbytting. Gjennom tids- og arbeidsstudier og omfattende rasjonalisering har DNA hjulpet monopolkapitalen med å øke sine profitter ytterligere og dermed øke utbyttinga av det norske folk. Samtidig har sosialdemokratene omdanna arbeiderklassens faglige kamporganisasjon, LO, til en klassesamarbeidsorganisasjon. Disse forbryterske handlinger mot det arbeidende folket i Norge vil aldri bli glemt.

Etterat NKP i en årrekke med visse tilbakeslag hadde strevd etter å være et ekte kommunistisk parti, fikk høyrelementene gradvis makta over partiet og gjorde det i hovedsak til et revisjonistisk haleheng til DNA. SF og høyreledelsen i NKP er i dag redskap for å innpode i arbeiderklassen »teorien om fredelig overgang til sosialismen» og »teorien om å demokratisere staten» — det vil si: monopolkapitalens stat. SF og høyreledelsen i NKP er i dag det fremste redskapet staten rår over for å forpurre opprettelsen av et virkelig revolusjonært parti. Dessuten fallbyr de overfor arbeiderklassen diverse »løsninger» på »samfunnets» dvs. monopolkapitalens problemer. På det viset søker de å forlede arbeiderklassen til å avstå fra klassekampen og forlite seg på parlamentarisk reformarbeid som er fullt ut akseptabelt for monopolkapitalen. Eksempel: NORDØK. De driver en systematisk klappjakt på marxist-leninister - SF ved at det ekskluderte SUF og andre revolusjonære fra partiet, og NKP-ledelsen ved å bekjempe og isolere de marxist-leninister som fortsatt er medlemmer av partiet.

Mens NKP forfalt og tida ennå ikke var moden til å danne et virkelig kommunistisk parti, spilte SF midlertidig ei viss progressiv rolle. Denne rolla er nå definitivt utspilt.

BYGGINGA AV ARBEIDERKLASSENS KOMMUNISTISKE PARTI.

Fordi de eksisterende partiene i Norge i dag er fullstendig ubrukbare som redskaper for arbeidsfolks klassekamp, står den norske arbeiderklassen overfor oppgaven å skape det marxist-leninistiske kommunistpartiet. Dette er uten sammenlikning den viktigste kortsiktige oppgaven vi står overfor.

Dette partiet må, for virkelig å kunne spille rollen som arbeiderklassens fortropp, dens generalstab, bestå av de mest framskredne elementer i proletariatet, og såleis være en kraftig, enhetlig og ledende kamporganisasjon som har evnen til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden. Bare dette partiet vil være i stand til å fravriste sosialdemokratiet dets forræderiske ledelse over arbeiderklassen og vil gjennom sin egen revolusjonære praksis vinne det arbeidende folkets tillit slik at massene setter sine krefter inn i kampen for sin frigjøring under partiets ledelse.

En organisasjon som skal løse denne oppgaven og seinere føre an i gjennomføringa og befestinga av den sosialistiske revolusjonen er ikke skapt med ett

slag. En slik oppgave krever grundige forberedelser.

En forutsetning for å danne dette partiet er at det blir gjennomført studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Derneft er det nødvendig at den marxist-leninistiske bevegelsen fører ut propaganda for partiet, for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og dens analyse av de konkrete samfunnsforholda og veien fram til den sosialistiske revolusjonen, slik som det er gjort gjennom den marxist-leninistiske arbeideravisa KLASSEKAMPEN.

På den andre sida må den marxist-leninistiske rørsle herdes gjennom kamp mot opportunisten og monopolkapitalen.

SUF(m-l) utgjør bare en av kildene til det framtidige partiet. Ved å utvikle seg til en marxist-leninistisk ungdomsorganisasjon står SUF(m-l) som et viktig reservoar og seinere redskap for det marxist-leninistiske partiet. Det finnes også andre viktige kilder. De sosialistiske arbeids- og studiegruppene som blei danna etter bruddet med SF og som driver sjølstendige studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, vil være en annen av kildene. Det samme gjelder de ekte marxist-leninistene som fortsatt finnes i NKP. Den fjerde kilden for partiet, den kilden som til sist vil bli den største, er de revolusjonære og foreløpig uorganiserte massene. Arbeidet for å skape et revolusjonært parti i Norge er et arbeid for å sveise disse kreftene sammen.

Denne oppgaven må løses, og den vil sikkert og visst bli løst. Arbeiderklassen kommer til å lykkes med å skape sitt eget marxistisk-leninistiske parti.

SETT STUDIET AV MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN!

**SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!
FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE ARBEIDERPARTIET VÆPNA MED
MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!**

Et veldisiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter selvkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser; en hær som ledes av dette partiet; en enhetsfront av alle revolusjonære grupper under ledelse av dette partiet – det er de tre viktigste våpnene vi har brukt til å slå fienden med.

Mao Tsetung.

SOLIDARITET MED FOLKETS KINA

AVVIS SOVJET-HERSKERNES KRENKNINGER AV FOLKEREPUBLIKKEN KINAS GRENSER.

Uttalelse på SUF(m-l)s 6. landsmøte.

Den 2. mars gikk den sovjetrevisjonistiske herskerklikkens soldater til angrep på kinesisk område. Angrepet blei satt inn mot den kinesiske Chenpao-øya og provokasjonene fortsatte helt til den 15. mars.

Herskerklikken i Kreml, som har innført byråkratkapitalismen i Sovjetunionen, utøver et borgerlig diktatur over det arbeidende folket og okkuperer Tsjekkoslovakia på imperialistisk vis, har ikke nøydt seg med denne ene grensekrenkinga. Siden i vår har de russiske sosialimperialistene stadig vekk skapt provokasjoner og flere ganger gått til åpent angrep på kinesiske fiskere, gjeterne og grensevakter.

Sovjetunionen har også trua Kina med atomvåpen, de sender til stadighet spionfly inn over kinesisk luftrom og prøver å splitte folket i Sinkiang og Heilungkiang.

I det Sovjet-lederne gjør krav på kinesiske landområder som ikke engang de gamle tsarene gjorde krav på, oppfører de seg verre enn de gamle tsarene. Et faktum som borgerskapets massemedia stadig prøver å forvreng, er at Kinas forhold til nabostatene er ytterst fredelig. Vanskelige grensespørsmål med Burma, Nepal, Pakistan, Afghanistan og Den Mongolske Folkerepublikk er løst ved forhandlinger. Bare to land har ikke villet gå med på en fredelig løsning, nemlig India og Sovjet.

Sovjet-diplomater har stadig informert ei rekke vestlige regjeringer om den »virkelige situasjonen ved grensa» og spredd løgner om Kina. Også disse »opplysningene» har borgerskapets massemedia forsøkt å bruke i sin hets mot Folkets Kina.

Sovjet-revisjonistene har gjort felles sak med USA-imperialismen, og sammen med alle slags folkefiendtlige regimer i Asia tar de sikte på å ringe inn Folkets Kina. De prøver attpåtil å opprette en militærallianse mot Kina under dekke av et »kollektivt sikkerhetssystem i Asia». Dette »sikkerhetssystemet» skal bare sikre USAs og Sovjets interesser i Asia og skal forberede en storkrig mot Kina.

Dette viser at USA-imperialistenes og de russiske sosialimperialistenes kontrarevolusjonære innringningspolitikk ikke bare er en trusel mot Kina, men også verdens folk og mot verdensfreden.

TIL KAMP MOT USA-IMPERIALISMENS OG SOVJET-REVISJONISTENES SOSIALIMPERIALISME!

SOLIDARITET MED DET KINESISKE FOLKET!

HILSNINGSADRESSE TIL KINAS KOMMUNISTISKE PARTI FRA SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND(marxist-leninistene)s 6. LANDSMØTE.

SUF(m-l)s 6. landsmøte sender de mest hjertelige hilsener til KKP. Gjennom den store proletariske kulturrevolusjonen har KKP ført det kinesiske folket fram til store seire, som blei oppsummert og stadfesta på KKP's seierrike 9. nasjonale kongress.

Med Mao Tsetungs tenkning som rettesnor for sitt arbeid, har KKP leda Folkerepublikken Kina i 20 år, gjennom framgangsrik kamp mot USA-imperialismen og den russiske sosial-imperialismen.

SUF(m-l)s 6. landsmøte, som har vært gjennomført under parolen »Sett Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder«, har bl. a. vedtatt

- at marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er forbundets ideologiske grunnlag,

- at medlemmene gjennom ideologisk fostring skal oppdras i proletarisk ånd for å bli dyktige til å sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder,

- at forbundet skal ta del i skapinga av et arbeiderklassens kommunistiske parti, som er marxist-leninistenes første strategiske mål i Norge.

LENGE LEVE FOLKEREPUBLIKKEN KINA!

LENGE LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

LENGE LEVE FORMANN MAO!

TIL SENTRALKOMITEEN I KINAS KOMMUNISTISKE PARTI.

I anledning av 20-årsjubileet for grunnleggelsen av Folkerepublikken Kina.

SENTRALKOMITEEN I SUF (m-l) har fått i oppdrag å oversende hilningsadressen til KINAS KOMMUNISTISKE PARTI som blei vedtatt på SUF (m-l)'s 6. landsmøte.

Samtidig sender SUF (m-l)'s sentralkomite en spesiell hilsen til KKP i anledning av 20-årsjubileet for opprettelsen av Folkerepublikken Kina.

Den Kinesiske Revolusjonens største internasjonale betydning ligger i at den har frambragt Mao Tsetungs tenkning, som er marxismen-leninismen videreutviklet for vår tid. Ved å spre Mao Tsetungs tenkning til proletariatet og det arbeidende folket i hele verden, har den ført verdens kommunistiske bevegelse over i et nytt og høyere stadium, og lagt grunnlaget for nye store seire i verdensrevolusjonen. Dette har vi i SUF(m-l) sjøl erfart gjennom vårt arbeid med å forene Mao Tsetungs tenkning med den norske klassekampens praksis.

Folkets Kina under ledelse av KKP og Formann Mao Tsetung er et lysende eksempel på at Mao Tsetungs tenkning er uovervinnelig. Frykten for dette eksemplet er årsaken til de skamløse provokasjonene mot Kinas grenser. Verdens folks største fiender, USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen, slår sine krefter sammen for å forberede en angrepskrig mot Folkets Kina.

Formann Mao lærer oss, at *»Å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig ting, men en god ting.»* . . . *»Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, så er det bare to muligheter: den ene er at krigen vil utløse revolusjonen og den andre at revolusjonen vil forhindre krigen.»* Dersom USA- og sovjetimperialistene angriper det 700 millioner store kinesiske folket, som er leda av KKP og har væpna seg med Mao Tsetungs tenkning, så vil de med sikkerhet få merke at *vi lever i den epoken da imperialistene går sitt fullstendige sammenbrudd i møte, og sosialismen går fram mot en verdensomspennende seier.*

Alle verdens revolusjonære, arbeidende mennesker, hele den norske, marxist-leninistiske arbeiderbevegelsen og SUF(m-l) står last og brast med det kinesiske folket, med KKP og formann Mao, og vil kjempe sammen med dem til slutten, dersom USA- og Sovjet-imperialismen skulle våge å starte en angrepskrig.

VÅRE BESTE HILSENER TIL FORMANN MAO TSETUNG OG VISEFORMANN LIN PIAO VED 20-ÅRSJUBILEET FOR GRUNNLEGGELSEN AV FOLKEREPUBLIKKEN KINA!

LENGE LEVE KINAS KOMMUNISTISKE PARTI!

På vegne av Sentralkomiteen,
Arbeidsutvalget i SOSIALIS-
TISK UNGDOMSFORBUND
(marxist-leninistene).

TIL KAMP MOT NORDØK

VEDTATT PÅ SUF(m-l)s 6. LANDSMØTE.

Planene om et «utvidet samarbeid i Norden» – NORDØK – vil i den kommende perioden bli lagt fram for Stortinget.

Årsaken til dette er at de nordiske land ennå ikke kan oppnå medlemsskap i EEC, derfor er det nødvendig for monopolkapitalens ekspansjon at det opprettes et mindre fellesmarked på nordisk basis som kan bidra til å øke takten i strukturrasjonaliseringa og lette inngangen til EEC seinere.

NORDØK vil bety opprettelsen av en tollunion i Norden. Slike tollunioner opprettes alltid for å sikre monopolkapitalen store og beskyttede markeder. Det er alltid den sterkeste og mest allsidige monopolkapitalen som vil dra mest nytte av en slik markedsløsning, i Norden vil det være den svenske.

NORDØK vil også innebære en sterkere invasjon av utenlandsk kapital i Norge, både fra Wallenberg og amerikanske monopolkonserner.

I industrien vil NORDØK bety en forgang i nedleggelsen av de bedriftene som er minst profitable, og vil innebære nye plassoppsigelser og økt arbeidsledighet.

NORDØK vil derfor forsterke konsentrasjonen av arbeidsplassene og kapitalen. For utkantstrøka vil en realisering av NORDØK-planene bli en katastrofe. Det skal opprettes fiskerifond og landbruksfond, men det disse midlene skal brukes til er ikke en opprettholdelse av bosettingsmønsteret og utkantbygdene. Midlene skal i følge rapporten fra det nordiske Embetsmannsutvalg brukes til å subsidiere fraflytting fra «fiskevær som nedlegges» og støtte nedleggelsen av bruk som ikke er «rasjonelle».

På bakgrunn av dette ser vi tydelig at NORDØK på alle måter er rettet mot det arbeidende folket i Norden. Det er monopolkapitalen som vil tjene på at et slikt fellesmarked blir dannet.

Debatten om NORDØK som hittil har vært ført, har grundig avslørt at samtlige tre partier som i dag hevder å tale arbeiderklassens sak går inn for et utvidet økonomisk samarbeid i Norden. I praksis støtter de altså monopolkapitalens interesser. SF og revisjonistene i NKP forsøker til og med å innbille arbeidsfolk at NORDØK vil bli et alternativ til NATO og EEC.

Men alle konkrete forslag som hittil har blitt lagt fram om NORDØK viser mer enn tydelig at dette ikke vil bli tilfelle. NORDØK tar tvert i mot sikte på å gjøre inngangen i EEC lettere, og vil heller ikke berøre Norge og Danmarks NATO-medlemskap.

SUF(m-l)s 6. landsmøte vil på det skarpeste ta avstand fra NORDØK-planene og sosialdemokratenes og revisjonistenes halehengspolitikk for kapitalen. I likhet med EEC vil et nordisk fellesmarked ramme det arbeidende folket og må derfor kompromisstløst bekjempes.

Det eneste nordiske samarbeid som er til fordel for arbeidsfolk, er et samarbeid mellom arbeiderklassene i de nordiske land, mot monopolkapitalisme og imperialisme.

KJØP OG LES

UNGSOSIALISTEN

ORGAN FOR

**SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND
(MARXIST-LENINISTENE)**

BOKS 6159 ETTERSTAD OSLO 6

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

**TVEITA POSTKONTOR OSLO 6
POSTGIRO 20 66 99**